

ЯК ВОВК ГУСЯМ ГРАВ

аз ішов лісом вовк голодний. Іде, опустивши голову, землю нюхає, чи нема де чим поживитися; а такий голодний, що вже ледве ноги волочить.

Аж раптом, на вовче щастя, вгледів він на полі стадо білих гусей і прямо до них звернув. Коли гуси побачили голодного вовка, який до них наближається, то почали між собою живіше гомоніти. Наперед тієї гусячої громади виступив найстаріший сірий гусак і каже до вовка:

— Що хочеш, пане вовче, і кого тут виглядаєш?

— Я вас, гуси, з'їм, — каже голодний вовк ледве чутним голосом.

— А яке маєш право, щоб нас з'їсти? — знову запитав старий гусак.

— Я дуже голодний і тому маю право вас з'їсти, — мовить вовк.

— Добре, пане вовче, — озвався поважним голосом старий гусак, — ми тобі не боронимося, бо знаємо, що більший меншого має з'їсти, але і те знаємо, пане вовче, що навіть найбільшим грішникам перед смертю останню волю виконують.

— Яке ваше останнє бажання? Скажіть, то виконаю, — відповів вовк.

— Ми добре знаємо, що загинемо, то просимо, пане вовче, щоб ти нам заграв яку-небудь пісню, щоб ми ще востаннє затанцювали.

— Я вам заграю, але скоріш танцюйте, бо я дуже голодний.

— Грай, грай, яку найкраще знаєш, — кричали гуси.

Вовк звів голову догори, заплющив очі, бо свою музику знав напам'ять, без нот, і зачав вити, а гуси почали ґел'отати і бігати. Бігали-бігали — піднялися в небо та й полетіли. А коли вовк закінчив свою музику, подивився на гусей, — а їх уже і сліду немає.

Голод не тітка, як каже прислів'я. Вовкові голод все ж докучає. Вже і не дивиться він нікуди, а просто до села йде, щоб знайти щось попоїсти. І так надибав у полі коня. І каже до нього:

— Гей, коню, я тебе з'їм, бо дуже голодний!

— Я тобі, вовче, не забороняю мене з'їсти, — відповів кінь.

Вовк дуже втішився симпатією до коня і тим, що знову добре заживе, бо кінь не полетить так, як гуси.

— Ну, коню, лягай на землю, буду тебе їсти, — наказує вовк.

— Зараз будеш їсти, — відповідає кінь до вовка. — Проте наперед добре собі подумай, чи зможеш мене з'їсти разом із підковами. Але я не знаю, чи маю ті підкови, чи ні. Може, ти, вовче, подивився б на мої задні ноги, бо я не бачу сам.

Вовк прихилив голову коневі до задніх ніг, щоб добре роздивитися, чи є в того підкови. Кінь зараз же обома ногами як вдарить вовка по зубах так, що той аж перевернувся. Поки вовк оклигав, то кінь був уже далеко.

Іде вовк далі полями, зустрічає лошака і каже до нього:

— Я тебе з'їм!

— Можеш мене відразу починати їсти, але знай, що мені ти повинен наперед заспівати «вічна пам'ять», поки я ще

живий, — сказав вовкові лошак, — бо як не заспіваєш, то тоді мною вдавишся.

— Лиш тільки? — здивувався вовк. — То я тобі зараз заспіваю!..

— Ну, починай, бо часу обмаль, — відповів на те лошак.

Вовк заплющив очі і завив «вічна пам'ять» на всю околицю. Коли ж доспівав і подивився на лошака, то той уже давно накивав п'ятами. Дуже розгнівався вовк сам на себе, що дозволив якомусь лошакові обдурити себе.

Нічого не вдієш, іде вовк далі голодний і засмучений, що була така нагода попоїсти смачного м'яса, але і ту програвив. Ось наблизився вовк до болота, на березі якого лежало стадо диких свиней. Підкрався до них і вже навіть не знав, що казати, лиш ласо дивився на вгодовані туші.

— Що хочеш від нас, пане вовче? — перебила стара свиня тоді, коли вже вовк роззявив рота та хотів щось казати.

— Я дуже голодний, і хочу вас з'їсти, — сказав нарешті вовк.

— Добре, — погодилася стара свиня, — з'їси, але нас повинен наперед висповідати, бо ми, свині, дуже грішні й не хочемо без сповіді помирати.

— Як я можу вас сповідати, коли я на попа не вчився і ним ніколи не був? — зніяковів вовк.

— То нестрашно, що ти не був попом. Я тебе навчу; ти стань над берегом, а ми всі одна за одною будемо у тебе сповідатися, — навчає свиня.

Погодився на те вовк і став над берегом чекати, як то свині будуть сповідатися. Свиня розігналася і вдарила вовка головою у черево так, що той аж покотився берегом. Доки він вилазив на берег, то свині вже повтікали. Тоді вовк знову подався до лісу.

Іде він лісом та й дивиться — чоловік рубає дрова. Коли підійшов ближче, то знайшов під корчем торбу з хлібом і ковбасою, яку чоловік сховав собі на полуденок. Вовк спершу з'їв хліб, а ковбасою почав гратися. Підкидав ковбасу вгору до того часу, поки та не зачепилася за гілляку на дереві. Як тільки він не старався зняти ковбасу — все даремно. Тоді почав голосно вити і сам до себе говорити:

— О, який же я дурень! Чи мені треба було гусям грати, коли я не музика?!.. Слід було їх з'їсти! Чи повинен бути кобилі за коваля, коли я ковальства не вчився і ковалем не родився?!.. Або мусив бути лошаті дурному за дяка і співати «вічна пам'ять», коли не дяк я?!.. Чи мені було свині сповідати, коли я на попа не вчився і не такого роду?!.. Та не мав права свині сповідати!.. А тепер мені такою доброю і смачною ковбасою було гратися?!.. Мені